

A vadászat szépségének népszerűsítése

Székelyföldi vadászegyesületek találkoztak, ezúttal Hargita megyében

● A vadászat szépségének népszerűsítése a célja a Székelyföldi Vadásznapiok rendezvénynek, amelyet idén immár nyolcadik alkalommal tartottak meg, ezúttal Hargita megyében, a csíkszentdomokosi sportpályán. A hétvégi eseményen több székelyföldi vadásztársaság képviselői mellett magyarországi vadászok is részt vettek.

BARABÁS HAJNAL

Karda Róbert, a házigazda Csíkszentdomokos polgármestere elmondta, a Székelyföldi Vadásznapiok jó alkalmat teremtenek arra, hogy a vadászok és a vadászegyesületek megmutassák emberi, közösségi oldalukat, ugyanakkor ez az esemény a település számára is jó, hiszen sokan ellátogattak a községbe, hogy részt vegyenek a sportpályán tartott programokon.

Ételek szarvasból és vaddisznóból

A rendezvény pénteken szakmai konferenciával kezdődött, majd szombaton a szórakoztató programoknak adtak teret. Ezen a napon több mint ezren fordultak meg a csíkszentdomokosi sportpályán. A főzőverseny egyike volt a népsze-

rű programoknak, a benevezett vadászegyesületek pedig kitétek magukért: a teríték és a díszítés is a vadászatról, a természetéről szólt. Az üstökben főtt ételek többnyire szarvas- és vaddisznóhúsból készültek, különböző gombákkal ízesítve.

Természetszerető emberek

Maros megyéből az erdőszentgyörgyi Cervus vadásztársaság is benevezett a főzőversenyre. Nagy Lehel, az egyesület tagja érdeklődésünkre elmondta, öt éve minden évben részt vesznek a Székelyföldi Vadásznapiokon. „Mindig szívesen eljövünk, mert jól érezzük magunkat, találkozhatunk más vadásztársaságokkal, emberekkel. Szép és hasznos rendezvénynek tartjuk” – osztotta meg. Hozzátette, azért is fontosak ezek a találkozók, hogy az emberek megérthessék, a vadászat nem csak a vadak elejtéséről szól, hiszen a vadászok tevékenységének nyolcvan százalékát a vadak etetése, gondozása teszi ki. „Mi természetszerető emberek vagyunk” – hangsúlyozta. Egyesületük 14 ezer hektár erdősen vadászik, 35 tagjuk van, de a létszám folyamatosan bővül, és úgy látják, egyre nagyobb az érdeklődés a vadászszakra iránt.

„Érdemes eljönni a vadásznapiokra, hiszen jó, ha a vadászok találkoznak egymással, elmondhatják egymásnak élményüket. Ez a rendezvény az összetartozásról szól, és nem utolsósorban a szórakozásról is” – fogalmazott Rafain Zoltán, a Hargita megyei Szent Anna Sporthorgász- és Vadászegyesület elnöke. Társaságuk a Csomád-Bálványos térség „legszébb szarvashúsát készítette el, a legjobb ízesítéssel”.

Látnivalók a Székelyföldi Vadásznapiokon. Több százan fordultak meg a kiállításon

▲ FOTÓ: GÁBOS ALBIN

Színvonalas rendezvény

A szervező Hargita megyei vadászegyesületek részéről Albert Alfonsz Pál úgy értékelte, színvonalas rendezvényt sikerült összehozniuk, pénteken a szakmai előadásokon több mint százan vettek részt, a szombati színes programokra pedig több mint ezren voltak kíváncsiak. „A főzőversenyre huszonkét vadásztársaság nevezett be, jóval többen, mint a korábbi években, ugyanakkor egy nagyon igényes trófeakiállítás is megnyitottunk” – mondta. Hozzáfűzte, az volt a cél, hogy lehetőséget teremtsenek a székelyföldi vadászoknak a tapasztalatcserére és ér-

tékeik bemutatására. Számos érdekes programmal készültek, egyebek közt volt szarvasbőgés-bemutató, vadászkiáltás, vadászkiáltás és solymászbemutató, valamint agárfutattás. Különböző néptán csoportok és népi zenekarok is fel-

léptek, a gyerekek számára pedig játékos tevékenységeket szerveztek. Vasárnapra gyalogtúrát terveztek Pásztorbükkre, Csíkszentdomokos élővilágának megismertetésére.

Maros megyében lesz a következő

A Székelyföldi Vadásznapiokat először 2011-ben tartották meg Csíkdánfalván, azóta minden évben más-más székelyföldi megye valamely települése a házigazdája. Tavaly a Kovászna megyei Árkoson szervezték meg, idén a Hargita megyei Csíkszentdomokos adott otthont a vadászegyesületek találkozójának, jövőre pedig egy Maros megyei település lesz a házigazda.

● JEGYZET

SZŐKE LÁSZLÓ

Jó, jó, de ki kapja a pofont?

Ez itt a kérdés, csak éppen nem olyan egyszerű megválaszolni. Egyrészt melyik szülő szeretné, hogy gyerekét más verje, akkor is, ha látszólag a pofon (vagy fülhúzás) belefér az iskolai (rendre?) nevelés „hagyományos” módszertanába? Másrészt mit tegyen az a tanár, akinek a munkáját tönkretesz egy minden lében kanál lurkó csak azért, mert valahol (akár otthon) valami elromlott, s a gyermek, az ebadta, elmege a falig, azaz rendszeresen kihúzza a dugót? Lehet mindkét kérdéstről hosszú vitát folytatni, csakhogy esetünkben, a testi bántalmazást választó

tanár felfüggesztésének, majd fellebbezésének köszönhető visszahelyezésének nem ez a legfontosabb vonatkozása. Sőt. Aligha van köze hozzá.

Itt az a kérdés, hogy kinek és mennyire kell szemet hunynia a fölötte, ha a pedagógus diákot bántalmaz, illetve hogy mi is történik a tanár (emberi) jogaival, ha a bántalmazás pecsétje rákerül? Méricskélésnek, relativizálásnak csak a második kérdés esetében van helye. Annak a tanárnak, aki bántalmazza kiskorú diákját (a szigorú önvédelmet, azaz a saját testi épségét óvó védekezést leszámítva, ami ugye esetünkben szóba se jön), vállalnia kell a következményeket: azt az utat választotta, ahol a diák, szülő, saját iskolája, a szakma(i felügyelet), netán a bíróság elítélheti. Nem azért, mert akkora a beismerés, önkritikára való hajlama, hanem mert tilos (!) bántalmazni a diákot. Pont.

Esetünkben a bántalmazás tényét elismeri az érintett tanár is, de joggal/érthetően harcol azért, hogy a büntetés arányban legyen az általa elkövetett tettel. Azonban a védekezés ócska trükkje azt híresztelni, hogy bárki is dzsihádot hirdetett volna ellene, mert ki akarja csinálni. Ugyanis a bántalmazás tény, mint ahogyan az az állítás is igaz, hogy valakinek vagy van gerince, vagy nincs. Utóbbin az enyhít némileg, ha ezt beismerjük. Mert minden ember tévedhet, de ezt mások gerincességén (vagy annak hiányán) számon kérni ugyanolyan, mint azt állítani, hogy kizárólag a gyerek a hibás, amiért lekeverek neki egy pofont. Maximum neki is lehet benne szerepe, de az engem, a pofozkodót nem mentesít felelősségem alól. S lám, az iskolapadban és a pályán eltöltött hosszú évek esetünkben nem vezettek gerincességhez, bár állítólag ez is tanítható. Ha másként

nem, egy didaktikai célból lekevert pofonnal. Ugye, tanár úr?

Háttér a jegyzethez

Mint ismert, a székelyudvarhelyi Baczkamadarasi Kís Gergely Református Kollégiumból elbocsátottak egy matematikatanárt, mert – ahogyan az esetről készült jegyzőkönyvben írják – a füleinél fogva rakott ki az órájáról egy diákot. Az eset még májusban történt, a vakáció miatt húzódott el a fellebbezés tanfelügyelőségi kivizsgálása. Tuzson Zoltán szerint „konceptiós” eljárás folyik ellene, amelynek háttérében az áll, hogy másfél évtizede megromlott a viszonya a tanintézet igazgatójával.